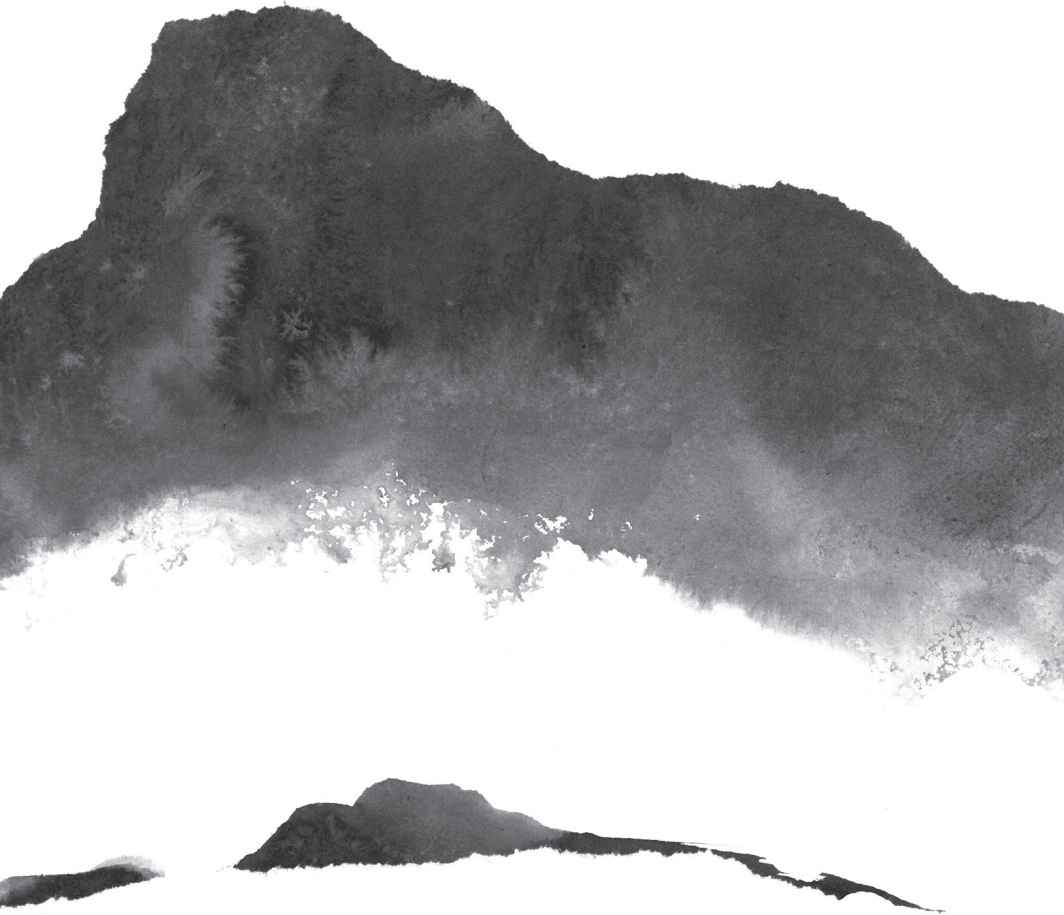
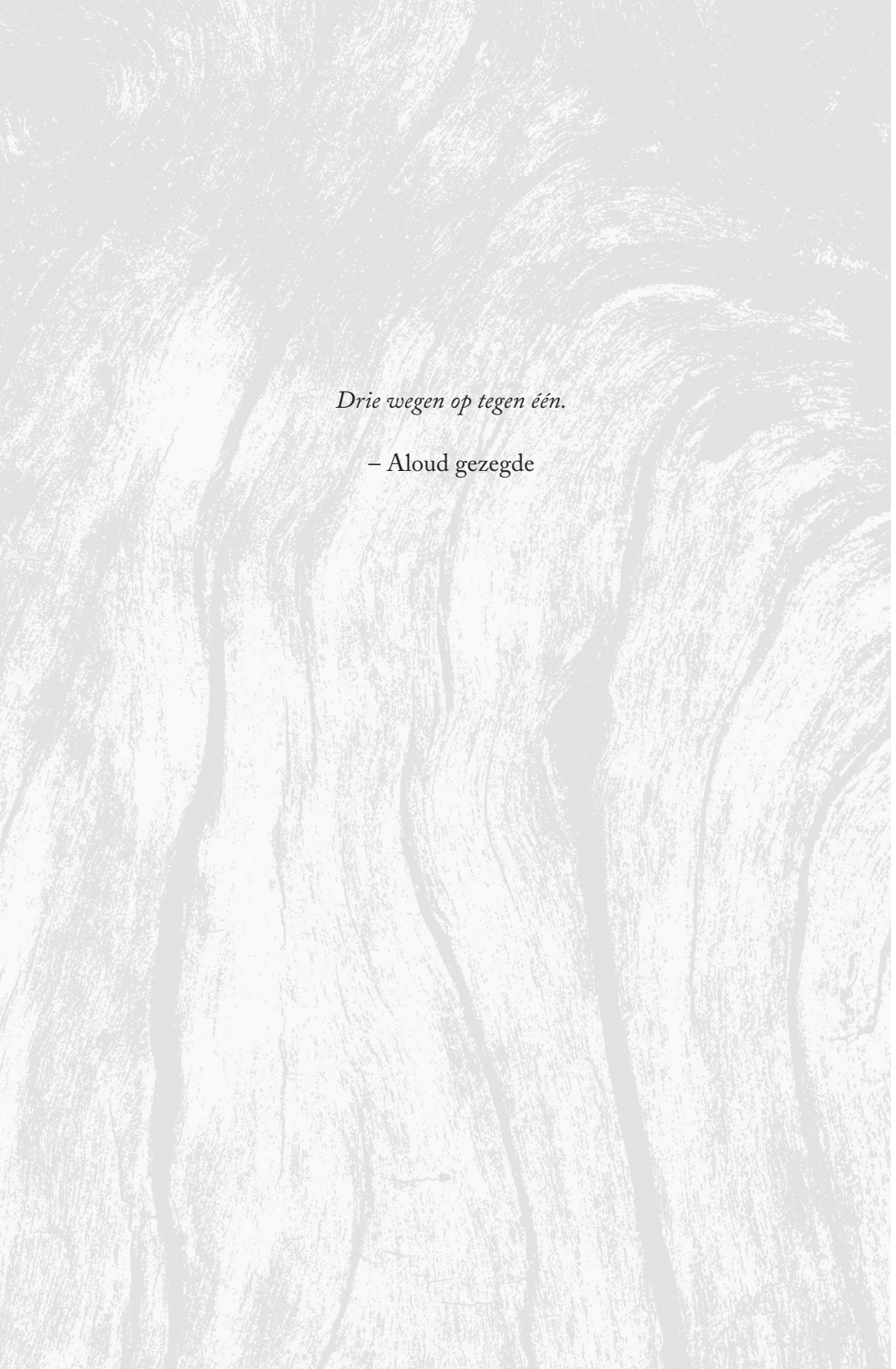

1

DE REDDINGSMISSIE

Drie wegen op tegen één.

– Aloud gezegde

De zon kwam op en de reizigers in de Füntèn Woestijn kropen net in bed toen er een man arriveerde bij de herberg die, bij gebrek aan een betere naam, de Laatste Herberg werd genoemd.

De herbergier had de man al een uur van tevoren gesignaleerd en sindsdien in de gaten gehouden. Normaal gesproken kreeg de herbergier potentiële gasten meerdere uren van tevoren in het vizier, aangezien niets in de weidse Füntèn Woestijn het zicht blokkeerde. Er waren enkele zandduinen, maar die hielden niets voor de herbergier verborgen: de Laatste Herberg bevond zich boven op een enorme rots, dertig meter hoog en veertig meter breed. Daardoor merkte de herbergier naderende reizigers altijd lang van tevoren op, of ze nu uit het oosten, westen of noorden afkomstig waren. De reizigers rustten uit in de herberg en vervolgden hun reis wederom naar het oosten, westen of noorden.

Maar deze man kwam uit het zuiden, de enige windrichting die de herbergier nauwelijks in de gaten hield. Daarom had hij de man pas opgemerkt toen er nog maar een uur te gaan was tot zijn aankomst. De herbergier vermoedde dat de man ver van zijn route was afgedwaald en het licht van de herberg bij toeval had opgemerkt, anders was hij er vierkant voorbijgelopen. In die veronderstelling bleef de herbergier afwezig naar de man staren terwijl die langzaam maar zeker dichterbij kwam. Soms keek hij uit verveling even om zich heen, maar andere reizigers waren nergens te bekennen.

De wijde, donkere massa van de woestijnhemel begon geleidelijk de kleur van water aan te nemen. De gedaante van de man was nu veel groter dan de stip die hij eerst was geweest. Zodra

de herbergier de resterende afstand op grofweg tien minuten lopen inschatte, stond hij op om een kommetje en een pot met water klaar te zetten.

Net toen hij overeind kwam, viel zijn oog op iets eigenaardigs. Hij kneep zijn ogen halfdicht en keek nogmaals naar de man in de verte. En hij zag meteen wat zijn aandacht had getrokken.

In het voetspoor van de man liep een zwarte lijn over de grond. Nu de hemel enigszins was opgeklaard, kon de herbergier duidelijk zien dat de zwarte lijn zich helemaal uitstreckte tot aan de horizon. Sleepde de man iets zwaars achter zich aan? Omdat het nauwelijks waaide, was het mogelijk dat er een soort geul in het zand was ontstaan en dat die geul er in dit licht uitzag als een lang, donker spoor. Had de kameel van de man het loodje gelegd en kon hij geen afscheid van het dier nemen? De herbergier probeerde te zien of de man iets achter zijn rug hield, maar zijn enorme windwerende poncho kwam tot aan zijn knieën en belemmerde het zicht.

Niet veel later, toen de hemel nog lichter was, besefte de herbergier dat zijn verbeelding tekort was geschoten. Verbijsterd sprong hij op.

Het donkere spoor achter de man werd gecreëerd door een vloeistof die het zand verkleurde. Maar geen reiziger zou zoveel water verspillen. Deze substantie, die zelfs in het kurkdroge woestijnzand aan het oppervlak bleef liggen en een donkerrode lijn achterliet, was bloed.

‘Zeg, is alles in orde?’

De man, die zijn hoofd met een enorme doek had omwikkeld, zodat alleen zijn ogen onbedekt waren, keek op van de plotselinge stem. Hij zag de herbergier op een kleine zandheuvel staan.

‘Wie wil dat weten?’ vroeg de man, terwijl hij met een hand over zijn schouder naar achteren greep.

‘Ik ben van de herberg daar. Bent u daar niet naar op weg?’

‘Geen stap dichterbij,’ zei de man, zijn hand nog altijd in de buurt van zijn nek. ‘Bent u gewapend?’

‘Ik ben geen rover. Waarom zou een rover hier zomaar opdui-

ken, op blote voeten en zonder kameel? Ik ben de eigenaar van die herberg en wilde u komen helpen.'

'Waarmee? De weg naar uw herberg vinden?'

De verwarde herbergier gluurde nogmaals achter de rug van de man, nu van dichtbij, maar dat versterkte enkel zijn vermoeden dat het spoor uit bloed bestond. De man zag waar de herbergier naar keek en schudde zijn hoofd.

'O, dat? Maakt u zich geen zorgen.'

'U wilt dat ik u dood laat bloeden?'

'Niet mijn bloed.'

De herbergier liep om de man heen om een kijkje te nemen. De man liet hem zijn gang gaan.

De donkere lijn werd in het zand getrokken door een grote, met bloed doordrenkte zak die de man achter zich aan sleepte. De herbergier deinsde terug toen hij uit zijn ooghoeken de rug van de man zag, waar het heft van een enorm zwaard boven de kraag van zijn poncho uitstak. Een rilling ging door zijn lichaam: een man met een enorm zwaard, die een bebloede zak met zich meesleepte, was onderweg naar zijn herberg.

'Wat zit er in die zak?'

'Zoals ik al zei, maakt u zich geen zorgen.'

'Maar dat is bloed!'

'Geen mensenbloed,' zei de man kortaf en hij maakte aanstalten om verder te lopen.

Zodra de man in beweging kwam, realiseerde de herbergier zich hoe zwaar de zak wel niet was. De zak was groot genoeg voor minstens twee lichamen en liet een diepe goot in het zand achter. Met afgrijzen in zijn ogen staaarde de herbergier hem even na en snelde hem toen voorbij, in de richting van de herberg.

'Ik zal vast een en ander klaarzetten.'

De man gaf geen antwoord. De herbergier holde naar de herberg, maar niet om 'een en ander klaar te zetten'. Onderweg probeerde hij te bedenken waar hij zijn zwaard had gelaten. Hij kon zich niet eens herinneren wanneer hij dat onding voor het laatst had gebruikt. Niet dat hij van plan was om de vreemdeling daadwerkelijk te lijf te gaan. Zodra hij bovenaan de trap stond,

schreeuwde hij zijn gezin wakker.

Zijn vrouw, die halsoverkop uit bed kwam, begreep niet waarom hij zo nodig moest weten waar zijn zwaard was. Hun zoon, die een paar tellen later verscheen, wist gelukkig waar het zwaard was en rende weg om het te pakken, in de hoop dat hij er misschien zelf mee zou mogen zwaaien. De herbergier sloot zijn vrouw min of meer op in de keuken en zette in de ontvangsthale een pot water en een kommetje op tafel, terwijl zij bleef roepen of hij alsjeblijft wilde uitleggen wat er aan de hand was.

Precies op dat moment beklom de vreemdeling de bovenste traprede en stapte de herberg in. Hij keek om zich heen en liep naar de tafel met het water. In zijn kielzog sleepte hij nog altijd die gruwelijke zak met zich mee, waardoor hij een bloedspoor op de vloer achterliet. De herbergier zag het met lede ogen aan. Bij de tafel trok de man zijn poncho over zijn hoofd, hing hem over een stoelleuning en legde zijn heuptas naast zich op de grond. Toen reikte hij over zijn schouder.

Het zwaard dat van achter zijn rug tevoorschijn kwam deed de herbergier de bebloede zak op slag vergeten. Hij had nog nooit een zwaard als dit gezien: een gevest van 30 centimeter met een pareerstang van nog eens 30 centimeter. Er was een reden waarom de pareerstang zo lang was. Het zwaard had niet één maar twee klinges, ieder liefst 120 centimeter lang, die zij aan zij aan de pareerstang waren bevestigd, als een tweeling met vergroeide benen.

De draagriem van dit dubbelzwaard was net zo merkwaardig als het wapen zelf. Om zijn borst droeg de man een sierlijke gesp, gemaakt van leren banden en ijzeren ringen, die een beschermplaat om zijn linkerschouder verbond met een ijzeren haak onderaan de nek. In die haak hing het zwaard. Zonder schede.

De man legde het zwaard op tafel, nam een stoel en begon de doek om zijn hoofd los te maken.

Op dat moment kwam de zoon van de herbergier binnen met een zwaard in zijn handen. Gelukkig was hij tactvol genoeg om het achter zijn rug te verbergen. De herbergier gebaarde met zijn ogen naar de zoon dat hij in een donker hoekje moest blijven staan en liep zelf naar de man toe.

‘Kunt u me vertellen wat er in die zak zit?’

Toen de hoofddoek helemaal los was, legde de man hem op de tafel. Zijn zwarte haar, dat van zweet en zand aan elkaar klitte, reikte tot over zijn schouders. Een woekerende baard bedekte de onderste helft van zijn gezicht. Hij richtte zijn verwilderde gelaat op de herbergier en liet zijn vraag onbeantwoord.

‘Is dit de Laatste Herberg?’ vroeg de man.

‘Zo wordt het hier genoemd, ja. Verder naar het zuiden kun je nergens meer terecht, ziet u.’

‘Heb ik gemerkt.’

De herbergier wilde nogmaals naar de inhoud van de zak vragen, tot hij zich plotseling realiseerde wat de man zojuist had geïmpliceerd.

‘U bedoelt toch niet,’ zei hij met grote ogen, ‘dat u uit het zuiden komt?’

‘Jawel.’

De herbergier zou hem eerder hebben gelooft als hij beweerde dat hij uit de hemel was gevallen.

‘Nee, maar, er is daar helemaal niets.’

‘Er is Kiboren.’

‘Ha! Kiboren? Natuurlijk, Kiboren. En ontelbaar veel bomen en hongerige wilde beesten. En de nhaga’s. Oftewel, er is daar helemaal niets, zoals ik al zei.’

De man staarde de zenuwachtige herbergier met een uitdrukingsloos gezicht aan.

‘Mijn brief, graag.’

‘Pardon?’

‘Als dit de Laatste Herberg is, moet hier een brief voor Keigan Draca zijn.’

De herbergier zette grote ogen op. Die brief had hij inderdaad. Een aantal weken geleden was een uitgebluste monnik uit het noorden gearriveerd, kennelijk afkomstig van de Tempel van Hainsha, om hem een brief voor ene Keigan Draca te overhandigen. De monnik, genaamd Orenor, had een paar dagen nodig gehad om weer op krachten te komen en was daarna teruggekeerd naar het noorden.

De herbergier had bijna geknikt, maar corrigeerde zichzelf op tijd. ‘Geeft u eerst eens antwoord op mijn vraag. Wat zit er in die zak? En hoe bedoelt u, “u komt uit het zuiden”?’

De man die zichzelf Keigan Draca noemde, pakte de pot met water.

‘Twee munten per kommetje,’ hield de herbergier hem tegen. ‘Water is kostbaar in deze contreien. Deze herberg is afhankelijk van de enige bron in de omgeving.’

Zonder iets te zeggen schonk Keigan de kom vol. Daarna volgde zijn antwoord: ‘Ik kom uit het zuiden omdat ik de woestijn zo veel mogelijk wilde vermijden. Mijn vertrekpunt was Karabora. Van daaruit trok ik zuidwaarts, naar Kiboren. Door Kiboren reisde ik naar het westen en toen zette ik koers naar het noorden. Zo kwam ik hier.’

De herbergier snoof. Goed, Keigan had de ligging van Karabora en Kiboren juist beschreven. Karabora was een dorp aan de oostgrens van de Füntèn Woestijn, ongeveer tweehonderd kilometer van de herberg vandaan. Om de woestijntocht van tweehonderd kilometer te vermijden kon je theoretisch gezien een omweg door het zuiden nemen. De herberg lag immers maar vijftig kilometer boven de zuidgrens van de Füntèn Woestijn. Maar dat betekende dat deze man een afstand van tweehonderd kilometer door de jungle van Kiboren had afgelegd, waar het wemelde van de nhaga’s. Het had meer voor de hand gelegen als de man over water kon lopen.

De herbergier stond op het punt hem daarop te wijzen toen Keigan vervolgde: ‘En wat er in die zak zit, is mijn buit van de reis. Maak maar open. U zult geloven dat ik uit het zuiden ben gekomen.’

De herbergier keek argwanend naar de zak en terug naar Keigan Draca, die met volle teugen van zijn gratis water leek te genieten. De herbergier maakte de zak voorzichtig open.

Het volgende moment slaakte hij zo’n akelige gil dat zijn vrouw in de keuken van schrik ter aarde stortte.

Zelfs de hoogst vliegende hemelrog zou boven Kiboren de grond niet kunnen zien. De jungle strekte zich in alle vier de windrichtingen uit tot aan de horizon.

Inktzwarte regenwolken hingen vlak boven de boomtoppen, zwaar van de hitte. De bomen van Kiboren – oud, hoog, naargeestig – hadden nog nooit het blad van een bijl gevoeld. Eeuwenlang waren de bovenste takken tot een wanordelijke kluwen vergroeid om zo een holrond bladerdek te vormen, waarop een laag dorre bladeren rustte. Telkens als de wind opstak, stoof een golf dode bladeren op naar de hemel.

Grote bomen vielen om als ze doodgingen, maar kleine bomen werden overeind gehouden door de takken van hun burens, ver-eeuwigd als hun eigen grafmonument. Zo leunden dode bomen tegen levende soortgenoten en droegen ze bij aan het doolhof van verticale en diagonale lijnen. Vogels raakten de weg kwijt boven de groene oceaan die Kiboren van bovenaf vormde. Het doolhof, dat zomaar een hersenschim van een geesteszieke had kunnen zijn, groeide, boog, rotte, deed alsof het leefde en viel soms krakend omver om met een harde dreun bladeren en stukken boombast te doen opfladderen. Maar overwegend was Kiboren stil: pure duisternis gevangen onder een sluier van groen.

En daar bevond zich de Stad der Hartelozen.

Zelfs de moedigste rekkon kreeg die naam niet zonder afgunst over zijn lippen. De altijd goedgeluimde tokkebi's glimlachten niet bij het horen ervan. En mensen, die voor alles hun eigen benaming verzonnen, bleven de plaats stug de Zwijgzame Stad noemen. Maar het was de Stad der Hartelozen, de grootste glorie van al wat zuivere glorie toekomt, door de nhaga's Hattenkraaz genoemd.

Hattenkraaz leek een eenzaam wit eiland in de oneindig groene Kiboren Jungle. Maar de schaal van deze stad was zo grandioos groot dat de tweehonderd meter hoge Hartentoren, gevestigd in het epicentrum van de stad, niet eens zo hoog leek. Imposante, monumentale gebouwen stonden aan weerszijden van brede hoofdstraten, en stadspaleizen waren gedecoreerd met oorlogstroeën. Andere nhaga-steden ten zuiden van de Linie hadden

hun eigen Hartentorens en statige gebouwen, maar in feite waren het stuk voor stuk replica's van Hattenkraaz.

Deze enorme stad verschilde in twee wezenlijke opzichten van steden van de andere rassen: het was er altijd stil en, bij gebrek aan licht, praktisch altijd nacht. Nhaga's verplaatsten zich geluidloos over de witte zuilengangen, galerijen en pleinen en nergens waren stemmen of liederen te horen.

Dus toen Ryun Fei zijn mond opendeed om iets te zeggen, was Harit Makerow stomverbaasd.

'Hoe zou het zijn om met een hart te leven?'

Nhaga's hadden een slecht gehoor. Als er achter hen een stoet tokkebi's voorbij was gemarcheerd, hadden ze het niet gemerkt. Maar dankzij de volkomen stilte van Hattenkraaz kon Harit zijn vriend verstaan. Hij was te bezorgd om Ryun op zijn grove manieren te wijzen.

<Met een hart leven? Elke dag bang zijn voor de dood, lijkt me.>

Ryun Fei merkte aan Harits saeghe dat hij verward was. Om zijn vriend verder ongemak te besparen besloot hij te siggen: <Maar dat betekent toch ook dat je elke dag voelt dat je leeft?>

Ryun legde zijn rechterhand op zijn borst. Als Harit hetzelfde deed, zou hij het ritme van zijn kloppende hart kunnen voelen, maar hij deed het niet. Het was te beschamend.

<Ryun, je doet dat toch niet met anderen in de buurt, hè?>

<Wat niet?>

<Je borst aanraken,> sey Harit. <Niet doen. Het is ongeleefd.> Hij vroeg zich af of hij verbitterd had geklonken en voegde eraan toe: <Over tien dagen zul je het hoe dan ook niet meer doen.>

Ryun liet zijn rechterhand zakken en draaide zich om naar het centrum van Hattenkraaz. De Hartentoren stak hoog boven de andere gebouwen uit. Haat en angst tolden rond in Ryuns ogen. Zijn hand op de balkonreling begon te trillen.

Ryun Fei en Harit Makerow stonden op een van de balkons van Huize Fei. Ze waren beiden tweeëntwintig en daarmee volgens nhaga-gebruik nog minderjarig. Maar over tien dagen, wanneer de Shanaga-ster door de maan zou worden verduisterd, zouden

ze worden opgeroepen om zich naar de Hartentoren te begeven. Daar zouden hun borstkassen worden opengesneden en hun harten worden verwijderd.

<Ik wil niet, Harit.>

<Je hoeft niet bang te zijn. Niemand gaat dood tijdens de Absectie, Ryun. Al die verhalen over ongelukken, over de enkeling per jaar die het niet overleeft, dat zijn verzinsels van volwassenen om kinderen bang te maken.>

Ondanks Harits opbeurende saeghe bleef de blik in Ryuns ogen donker.

<Ik ben niet bang voor een ongeluk,> sey Ryun. <Het hele idee om mijn hart te laten verwijderen staat me niet aan.>

Harit schrok. <Waarom niet? Geef je dan niets om onsterfelijkheid?>

<Nhaga's zijn niet onsterfelijk.>

<Semi-onsterfelijk dan. Wil je siggen dat het niets bijzonders is? Het lijkt me toch best aardig om nooit meer bang te hoeven zijn voor welke vijand dan ook.>

<Vijand? Hebben wij nhaga's een vijand? Ten zuiden van de Linie zijn we de enigen. En we steken de Linie nooit over. Maar jij sigt dat we vijanden hebben?>

Ryun begon zich op te winden. Harit besloot zo kalm mogelijk verder te siggen.

<Inderdaad, wij komen nooit ten noorden van de Linie, met al die kou daar. Maar de goddelozen zijn warmbloedig. Je weet maar nooit of ze het zuiden ineens binnenvallen. Ze leven van graan en zijn met veel meer dan wij. Onze rantsoenen zijn beperkt. Onze onsterfelijkheid is het enige wapen dat ons tegen de goddelozen beschermt.>

'De goddelozen? Hier in Kiboren?' riep Ryun hardop. 'Hoe? Mensen kunnen geen stap verzetten in onze bossen, met die paarden van ze. En die enorme rekkons zijn te lomp om zich überhaupt in het woud te begeven! Geen van hen kan hitte zien. Tenzij ze in staat zijn nacht in dag te veranderen, hoe denk je dat de goddelozen het ooit zullen wagen om hiernaartoe te komen?'

Ryun brulde als een razende hemelrog. Harit stoorde zich eraan

dat Ryun hem behandelde alsof hij zelf een goddeloze was, maar hij hield zich in en sey kalm: <En de tokkebi's?>

Ryun viel stil. De tokkebi was een van de nhaga's meest gevreesde vijanden. Nhaga's waren niet bang voor paardrijdende graaneters – mensen – noch voor rondfladderende rotsgooiers – rekkons. Maar tokkebi's waren een ander verhaal.

<Tokkebi verslaat nhaga, zeggen ze toch?> sey Harit. <We kunnen tokkebi's en hun verdomde tokkivuur niet uit elkaar houden. Zij kunnen misschien geen hitte zien, maar wij kunnen hén niet eens zien. En hun vuur kan ons prachtige woud in een handomdraai in de as leggen. Denk maar aan Persiron Eiland en de Akinsrow Vallei.>

<Maar dat waren uitzonderlijke omstandigheden. Tokkebi's zijn oorlogschuw. Ze zullen geen boom in brand steken, tenzij ze er toevallig een goede grap in zien.>

<Dan is het toch niet uitgesloten? Niemand weet hoever die lui durven gaan voor een lolletje. Als iemand me ooit vertelt dat het einde der tijden is aangebroken, denk ik: aha, een of andere tokkebi die zichzelf niet in de hand kon houden.>

<Ik ken net zoveel grappen over tokkebi's als jij, Harit,> sey Ryun met een glimlach die zijn vriend aan hem had ontlokt. <Eigenlijk heb ik nog nooit iets anders dan grappen over tokkebi's genimd. Niemand zal durven siggen dat tokkebi's gevaarlijk zijn. Ja, ze zijn de enigen die onze ogen kunnen misleiden, maar ze zijn ook de enige goddelozen die geen interesse in oorlog hebben. Tokkebi's zijn niet de reden dat wij zonder hart door het leven gaan.>

<De wereld is enorm. Wie weet moeten onze vijanden nog ontdekt worden.>

<O, reken maar. Vijanden genoeg.> Ryun wees naar de Hartentoren. 'Daar zitten ze!' riep hij nijdig.

Harit trok een grimas. Hij was geduldig en wist maar al te goed hoe roekeloos en baldadig Ryun kon zijn, maar dit ging hem te ver.

<Ryun, wees alsjeblieft stil. Je kunt de Hartentoren niet zo onteren.>

Ryun liet zijn vinger zakken, maar gaf geen antwoord, gesproken noch gesaeghd.

Harit voelde zich opeens onwelkom in het huis van zijn vriend. Hij probeerde vriendelijk te kijken en bracht het gesprek op een luchtiger onderwerp, maar Ryun weigerde te reageren. Harit zag geen andere keus dan hem te confronteren met wat hij zojuist had gesuggereerd.

<Wil je siggen dat je je hart niet gaat laten verwijderen?>

Ryun sey nog altijd niets, maar zijn schubben ratelden onheilsPELLend.

<Dat meen je toch niet echt?> sey Harit sip.

<En wat als ik het wel zou menen, wat gaan ze dan met me doen?>

<Het is simpelweg onmogelijk.> Harits saeghe droop van wanhoop.

<Geef antwoord. Je bent een kwekeling, dus jij moet het weten. Als een nhaga erop staat oud te worden en dood te gaan met zijn hart in zijn borstkas, wat doen de Hoeders dan? Dwingen ze hem zijn hart af te staan?>

<Nee, de Hoeders zullen er niets aan doen. Maar ik ken wel een paar voorbeelden waar je iets aan hebt. Er zijn eerder nhaga's geweest die hun Absectie niet konden bijwonen in het jaar dat ze tweeëntwintig werden. Onvoorziene omstandigheden.>

<Wat is er met hen gebeurd?>

<De vrouwen werden uiteraard in bescherming genomen door hun families, tot de volgende ceremonie een jaar later.>

<En de mannen?>

<Die doken onder en probeerden het een jaar uit te zitten. Geen van hen heeft het gered. Allemaal afgemaakt.>

<Afgemaakt? Door wie?>

<Hou je niet van de domme, Ryun. Je sey net zelf dat goddelozen nooit naar onze kant van de Linie komen.> Toch voegde Harit eraan toe: <Afgemaakt door nhaga's.>

Ryuns schubben produceerden opnieuw een kakofonisch geratel.

Harit ging aan tafel zitten. Op tafel stond een doos met eten dat hij had meegebracht om met Ryun te delen, maar de sfeer was er niet naar om aan een maaltijd te beginnen.

<Ryun,> sey Harit, zijn ogen op de doos gefixeerd. <Over tien dagen zal de familie Fei je geen bescherming meer bieden. Je wordt een vrij man. Maar er is een verschil tussen “vrij man” en “vrije buit”. Als je je hart laat verwijderen zullen de vrouwen je als man erkennen, maar als je je hart behoudt, word je een quasi-nhaga. Ze zullen op je jagen, je vermoorden en...>

Harit keek naar Ryun, maar zijn hand zweefde boven de doos. Opeens greep hij als de bliksem in de doos en pakte er een grote rat uit. De rat piepte om zijn leven in Harits verstikkende grip.

<... en je opeten.>

Ryun Fei keek met een strak gezicht toe, terwijl Harit de rat naar zijn mond bracht. Botten kraakten, het gepiep verstomde.

De Vijso Berg behoort tot de noordwestelijke bergrug van het Kigune Gebergte.

De lucht is er koud, de wind ruig. De eeuwig blakende zon is in dit gebied verworden tot een grauwe vuurbal die levenloos aan de hemel staat. Overweldigend donkergroene bossen liggen als een deken over de berghelling.

Tussen al dat groen daalde een reiziger de Vijso af. Hij droeg een dikke jas en zoals de meeste reizigers had hij een kronkelige houten wandelstok in de hand, maar hij viel op door zijn gladgeschoren hoofd. De monnik, zo zag je direct, was niet bepaald thuis in het Kigune Gebergte. In de wijde omtrek was geen dorp te bekennen, laat staan een tempel.

Toch leek de monnik allesbehalve verdwaald. Verderop, in het Vijso Dal waarnaar hij op weg was, vormden een paar gebouwen een duidelijke nederzetting: op min of meer windstille plekken langs de oever van de beek stonden hutten waar goudzoekers en jagers verbleven.

Van het ene op het andere moment werd het donker. De monnik vroeg zich net af hoe de zon zo snel achter de wolken kon verdwijnen, toen een plotselinge windstoot hem van achteren omverduwde. Hij tuimelde bergafwaarts en rolde over de grond

tot een struik hem er gelukkig van weerhield helemaal tot aan het dal verder te rollen. Paniekerig hapte hij naar adem en keek op naar de hemel. Zijn mond hing open van verbazing.

Van achter de berg was een enorme hemelrog tevoorschijn gekomen. De spanwijdte van zijn gigantische borstvinnen was te groot om in een oogopslag te kunnen zien, zijn bek was groot genoeg om de hele bergtop in te slikken en de duizenden ogen op zijn buik fonkelden in alle bestaande kleuren. Niet in staat het beest recht in de ogen te kijken, richtte de monnik zijn blik op de rug en zag iets waarover anderen hem hadden verteld, maar wat hij nog nooit met eigen ogen had gezien. Hij slaakte een kreet.

Omgevallen muren en torens, zuilengangen en koepels straalden in het zonlicht. De monnik zag meteen dat de ruïnes niet zo blinkend waren als men beweerde. Als hij de legendes moest geloven, ging het om met edelstenen ingelegde pilaren en koepels bedekt met goud. Die legendes, zag hij nu, waren veroorzaakt door de weerkaatsing van het zonlicht, gezien door hebzuchtige ogen. Wat zich op de rug van de hemelrog bevond waren antieke ruïnes, bezweken onder het gewicht van de tijd. Geen glimmende juwelen of goudgele metaalstukken – enkel de tijd, lichtjaren aan tijd, in zijn ongerept schitterende vorm. De monnik liet zijn tranen de vrije loop.

Betoverd door de kolossale, met ruïnes bedekte vis, merkte de monnik het lawaai beneden in het dal pas na lange tijd op. Zodra hij het hoorde, ging hij rechtop zitten en zocht naar de bron van het geroep. Wat hij zag, was op zijn zachtst gezegd verbluffend.

In het diepst van het dal stonden drie paarden, opgetuigd alsof ze een wagen gingen trekken, maar alleen het middelste paard werd bereden door een ruiter. Verbonden aan het juk was geen wagen, maar een dik touw dat weer aan vijf mannen was vastgeknoopt. De mannen hadden op hun beurt ieder iets aan hun rug gebonden: gigantische, rechthoekige vliegers, vele malen groter dan een gemiddelde vlieger. De monnik begreep waar de paarden voor nodig waren en slaakte een zucht.

Op dat moment moet er een signaal hebben geklonken dat de monnik van ver weg niet kon horen, want de paarden begonnen te galopperen. Het touw kwam al snel strak te staan en de vliegers stegen op. De monnik begreep dat ze de paarden gebruikten om de vliegers op te laten, maar hij vroeg zich af hoe ze die vervolgens in de lucht wilden houden en besturen. Toen ontdekte hij een tweede set touwen aan de vliegers. Hij volgde de touwen om te zien waar ze aan vastzaten en zag dat elk touw was verbonden aan een groot katrol op de grond. Het was een indrukwekkend ontwerp. De paarden waren alleen bedoeld om de vliegers op te laten, waarbij de katrollen fungeerden als haspels.

Zoals de monnik had verwacht, trokken de mannen aan de vliegers even later hun dolken en sneden het touw dat hen met de paarden verbond door. De vliegers stegen verder op, maar bleven met het andere touw aan de katrollen verbonden, die werden vastgehouden door gespierde mannen.

De vliegeraars waren begonnen aan een poging om op de rug van de hemelrog te landen. Het was een krankzinnig plan, maar de monnik was onder de indruk van hun avonturiersgeest en keek met gebalde vuisten toe, hopen dat het hun zou lukken.

Op dat moment zag de monnik dat er bij een van de vliegeraars iets was misgegaan. In tegenstelling tot de andere vier leek hij last te hebben van enige turbulentie. Toen hij zijn ogen samenknep, zag de monnik dat de vlieger nog met de paarden verbonden was: de piloot had het verkeerde touw doorgesneden. De mannen bij de katrollen vloekten en tierden en de ruiter kookte van woede. De vlieger steeg krachtig op, bijna zo sterk dat de paarden van de grond kwamen. De ruiter moest iets doen. Hij greep zijn dolk. De monnik riep nog 'niet doen!', maar was zo ver weg dat niemand hem kon horen.

Zodra de ruiter de vlieger lossneed, torpedeerde hij de vlieger de hoogte in.

De monnik sprong overeind om het beter te kunnen zien. Nu de vlieger op geen enkele manier meer met de aarde verbonden was, deed de wind hem nog heviger schudden. De monnik leek gek te worden van de angst die hij voelde voor het leven van de

